

Arrest

nr. 126 720 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat J. HARDY verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 92 598 van 30 november 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 92 598 van 30 november 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 92 598 van 30 november 2012 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 92 598 van 30 november 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Verder benadrukt de Raad dat het feit tot de etnie Peul te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een verwijzing naar de situatie voor Peulen in Guinee volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 92 598 van 30 november 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Wat betreft de medische attesten, stelt de Raad vast dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers asielrelaas. Deze zijn evenmin van dien aard dat zij de aangetaste geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen. Immers uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ofschoon de medische attesten gewag maken van slaapproblemen, neerslachtigheid, angst en concentratiemoeilijkheden, wordt er nergens gewag gemaakt van geheugenproblemen die de vage en incoherente verklaringen van verzoeker zouden kunnen verklaren.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er rekening moet worden gehouden met de gezondheidssituatie in Guinee, wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal

inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Guinee."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat haar tweede asielaanvraag ten onrechte als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Verzoekende partij meent dat op deze wijze zoals in de beschikking gesteld een volgende asielaanvraag nooit kan worden aangenomen. Zij heeft immers documenten ingediend die haar asielrelaas ondersteunen. Verzoekende partij vervolgt dat zij Peul is in Guinee en de algemene situatie thans blijk geeft van openbaar geweld zodat ook dit element moet onderzocht worden en zij minstens beroep moet kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Zij besluit dat de situatie zeer gespannen is en dat haar moeder gevlucht is naar Senegal.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat op deze wijze zoals in de beschikking gesteld een volgende asielaanvraag nooit kan worden aangenomen en zij immers documenten heeft ingediend die haar asielrelaas ondersteunen, herhaalt de Raad dat documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en dat deze derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr.

92 598 van 30 november 2012, waarbij verzoekende partij haar eerdere eerste asielaanvraag werd geweigerd, maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is:

“Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat de verwerende partij niet had mogen concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het relaas op basis van d opgeworpen motieven. De bestreden beslissing bevat nochtans uitgebreide motieven die de verzoekende partij in het geheel niet betwist, zoals: “Zo verklaart u te worden beschuldigd van bendevoorming en het vermoorden van mensen van een andere etnie. U stelt dat u onderweg naar huis wilde bemiddelen bij een incident tussen jongeren (zie gehoor CGVS, p.5). Een jongen vocht voor zijn leven en u wilde hem beschermen (zie gehoor CGVS, p.5). Bij aankomst van de agenten vluchtten de andere jongeren weg en u bleef ter plaatse. U blijkt de vier andere jongeren niet te kennen, noch ze eerder te hebben gezien (zie gehoor CGVS, p.6). Ook de jongere die werd verwond kent u niet. U geeft aan dat hij behoort tot de Malenke stam, maar u kent zijn naam niet (zie gehoor CGVS, p.6). Het is echter merkwaardig dat u wel vernam dat hij overleden is en u wordt beschuldigd hem te hebben gedood, maar zijn naam u niet zou zijn gezegd (zie gehoor CGVS, p.6). Daarbij dient te worden opgemerkt dat u aanvankelijk stelt dat niemand anders u het nieuws bevestigd had dat de jongere was overleden (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u uw vriend dan niet vroeg of het klopte dat de jongere was overleden, antwoordt u plots wel dat u het aan uw vriend gevraagd had en dat hij ook had gehoord dat de jongere overleden was, waardoor uw antwoord weinig spontaan noch doorleefd overkomt en het duidelijk is dat u uw antwoord aanpast aan de vraagstelling Het lijkt weinig aannemelijk dat u niet bij uw familie of vrienden zou hebben geïnformeerd naar die jongere, die u wilde helpen”, en “Verder dient te worden opgemerkt dat u de agenten wilde uitleggen dat u ter hulp was gekomen en u niets had gedaan, maar u diende de agenten te volgen naar het kantoor. Het is echter bevreemdend dat u – die niet wegliep en hulp wilde bieden – onmiddellijk van bendevoorming en moord zou worden beschuldigd (zie gehoor CGVS, p.5 en p.6). Temeer daar u de agenten geen informatie kon geven over de andere jongeren en u helemaal niets gedaan had of betrokken was bij het incident (zie gehoor CGVS, p.7). Aldus kan een disproportionaliteit worden vastgesteld tussen de door u aangehaalde feiten en de beschuldigingen die u werden ten laste gelegd, waardoor getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van uw beweerde vrees. Bovendien blijkt u niet te weten welke straf men in Guinee krijgt voor bendevoorming”. Deze motieven hebben betrekking op de kern van het asielrelaas van de verzoekende partij, maar worden door haar geenszins op enige concrete wijze betwist. Zij blijven dus staan. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de inhoud van bijgevoegde kopieën, volstaat het op te merken dat aan kopieën geen bewijswaarde kan gehecht worden omdat op geen enkele wijze de authenticiteit van de inhoud van deze documenten kan worden nagegaan.(...) Bovendien maakt de verzoekende partij op geen enkel moment op ook maar enige wijze aannemelijk dat zij een persoonlijke vervolging vreest in haar land van herkomst, noch dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade zou lopen bij een eventuele terugkeer. Zij beperkt zich immers tot loutere, algemene beweringen, die zij in het geheel niet met objectieve gegevens staakt. Wat de bewijslast betreft is het duidelijk dat het aan de verzoekende partij zelf is aan te tonen dat zij in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat zij hierin niet is geslaagd, en er bovendien niet in slaagt de duidelijke motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad treedt het standpunt van het commissariaat-generaal dan ook bij, en weigert de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het enig middel is dan ook niet gegrond.”

Als nieuwe documenten legde verzoekende partij in de huidige asielaanvraag volgende stukken neer: drie convocaties op haar naam (30 oktober 2012, 27 november 2012, 10 december 2012), een brief van A.S.D., een enveloppe van DHL, een brief van psychologe J.M, een bundel documenten van haar advocaat over de situatie van de Peul in Guinee met een begeleidende brief, en een medisch attest.

Verzoekende partij betwist in het verzoekschrift niet dat de drie convocaties en de brief van A.S.D. in het verlengde liggen van haar eerste asielaanvraag. Zij betwist evenmin dat de reden waarom zij geconvoceerd werd niet in de convocaties werden vermeld. Deze door verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag neergelegde documenten hebben derhalve ook geen bewijswaarde en vermogen geenszins de geloofwaardigheid van haar relaas, zoals zij dat eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag uiteenzette en waarin ze thans in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag volhardt, te herstellen.

Met betrekking tot haar betoog dat zij Peul is in Guinee en de algemene situatie thans blijkt geeft van openbaar geweld zodat ook dit element moet onderzocht worden en zij minstens beroep moet kunnen doen op de subsidiaire bescherming, en waarvoor zij als bewijs bij haar asielaanvraag een brief en informatie van haar advocaat neerlegde, wijst de Raad op volgende grond in de beschikking: “Verder

benadrukt de Raad dat het feit tot de etnie Peul te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een verwijzing naar de situatie voor Peulen in Guinee volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.”

Verzoekende partij toont (met haar algemene bewering dat de situatie er zeer gespannen is en haar moeder naar Senegal is gevlucht) niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dit zou blijken.

Wat de neergelegde medische attesten betreffen wordt in de bestreden beslissing correct verwezen naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de beschikking wordt er op gewezen de medische attesten *“geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen dan ook bezwaarlijk als ondersteuning dienen van verzoekers asielrelaas. Deze zijn evenmin van dien aard dat zij de aangetaste geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen. Immers uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ofschoon de medische attesten gewag maken van slaapproblemen, neerslachtigheid, angst en concentratiemoeilijkheden, wordt er nergens gewag gemaakt van geheugenproblemen die de vage en incoherente verklaringen van verzoeker zouden kunnen verklaren.*

In de mate verzoeker voorhoudt dat er rekening moet worden gehouden met de gezondheidssituatie in Guinee, wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure.” Door louter te verwijzen naar de door haar neergelegde stukken en te stellen dat deze haar asielrelaas onderbouwen weerlegt verzoekende partij ook deze grond van de beschikking niet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Guinee.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS